

stavo, vsled katere vlada poslej ne more sodnikov predstavljati, kakor bi kedaj rada. Pogodbe z Avstrijo gledé trgovine še ne bode tako kmalu, doslenji pogovori niso imeli uspeha. Škoda! — Rusiji delajo nemški židje pregla-vico, ker ne marajo kupovati nje denarnih pa-pirjev. Ako je resnica, kar se zatrjuje v Rusiji bode pa za-njo teh sitnob konec, kajti poslej gredó ti papirji v Pariz in v London. Nemški bankirji bodo pa potlej ostali na cedilu in škoda, ki jo bodo trpeli, bode velika. — Ke-dar pride ruski car v Berolin, dojde tje tudi minister zunanjih zadev, grof Giers. To pa po-meni, da se menite Nemčija in Rusija zblížati, če bode mogoče. — Nemški cesarjevič Karel Friderik ima v resnici raka v grlu ter mu hodi za življenje. Ne dnevi a leta so mu šteta. Lehko se sodi, da sta vsled tega cesar in ce-sarica v veliki žalosti, sicer pa ima cesarjevič sina, ki je že tudi srečen oča. — Zadnjo ne-deljo so bile v Londonu, glavnem mestu Anglije, velike rabuke delavcev, ker jim niste niti vlada niti mesto priskrbeli dela. Veliko, 400 delalcev so zaprli ter jih že tudi obsodili ali na izgubo denarja ali pa v ječo za eno leto. No ali bode s tem bolje za nje? Držine zaprtih še bodo tako le na slabšem -- Fran-cozi so vsi po koncu ter ne vedó, kaj bode z republiko, ako bode treba, da odstopi predsed-nik, stari Grevy. Kakor kaže sedaj, je njegov zet, Wilson, precej zapleten v „nakupovanje zlatih križcev“. Iz elizeja, kjer je bival doslej pri svojem tastu so ga že pregnali in priti še utegne celó pred sodnijo. — General Boulanger je prestal svoj „zapor“ ter se je podal v Pariz, slova še po takem ne misli dati vojaški suknji. Njegova hči pa je postala nuna. V njegovi hiši je še tedaj kršč. življenje, kaj, če ga niso kje zavoljo tega preganjali? Ni neverjetno. — Spanija bi rada dobila Maroko, deželo njej na-sproti v spodnji Afriki, v svoje roke. Kdor ji pomore do nje, ta, Francija ali ne mara, če celó Nemčija, je ji ljub. — Italijani so dobili „korajžo“, ter jih sili bojda toliko v polke, ki imajo iti v Afriko nad Abisiniijo, da jih vlada ne more vseh vzprejeti. Kaj pa le bode, kedar bodo stali nasproti sovražniku? — Pogodba med Francijo in Anglijo ni še gledé pre-kopa Suez popolnem gotova. Ta prekop veže srednje-zemeljsko morje z arabskim in dalje z indijskim morjem ter loči Azijo od Afrike. Njej še niso vse vlade pritrdile in ni gotovo, če bodo to tudi storile — tako brez vsega. — V Kitaju je bila strašna povodenj, ker je reka Hoang-ho stopila čez bregove ter je mnogo zemlje preplavila. Utonilo je bojda 9000 ljudi, kacic 100.000 pa jih je prišlo v največo revščino. — V New Yorku, glavnem mestu zje-dinjenih držav, je prišlo lani 1994 ljudi iz avstr.-ogerske monarhije ter si iščejo ondi kruha.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dalje.)

Prilčno sem si bolj na tenko ogledal še cerkve sv. Avguština, sv. Karola boromejskega in sv. Elizabete. V cerkvi sv. Avguština stoji naprej altar, ki je bil sprva za votivno cerkev cesarja namenjen. Altar je jako fino iz pešče-nega kamena izsekan. Na desni strani cerkve je kapelica Marije Loreto, kjer v srebrnih in deloma zlatih posodah hranijo srca rajnih iz cesarske hiše. Navada namreč je na cesarskem dvoru, da vsakemu mrtvecu odprejo prsa in mu vzamejo srce. Telo se potem pokoplje v rakvi pod cerkvo oo. kapucinov, ki so varuhi cesar-skih rakev, a srce se položi v srebrno posodo in se hrani in omenjeni kapelici. Posode imajo podobo nizkih pokritih kelihov. Da visoka ce-sarska rodbina še po smrti srca svojih hranjuje pri Mariji, to je menda znamenje, da se Mati božja v cesarski hiši posebno lepo časti. Po ve-likosti se odlikuje posoda, v kateri se skupaj hranite srca velike cesarice Marije Terezije in njenega visokega soproga Franca Lorenskega.

Prostorna cerkev sv. Karola je zidana v italjanskem slogu. Duha velikega milanskega škofa pa v ovi cerkvi nisem mogel zaslediti. Cerkva sv. Elizabete je v gotiškem slogu zi-dana in je primerno še nova. Vbožci in revčeki pač čutijo, da je sv. Elizabeta velika njihova prijateljica, ker pri vseh vratih te siromaki ob-stopijo in po stopnicah jih vse polno sedi, da ti je treba pozora, da na katerega ne stopiš ali se čez katerega ne zvališ.

Vsaj eno dunajsko zbirko umetnih slik bo še treba pogledati. Zato stopiva s tovaršem v Belvedere. To vam je zopet prostorni vrt ali prav za prav očitno sprehajališče. Tukaj vidiš vsake vrste umetne zelene ograje, kraj lepo na-delanih potov, tukaj vidiš drevorede raznih dre-ves, ribnike, v katerih se ribe pipljejo za drob-tinice, katere jim šetalci mečejo in gredé z raz-nimi cveticami obsejane. Na voglih potov pa stojijo orjaške podobe iz starih paganskih basni. Meni take podobe že zategadel mrzijo, ker so navadno nage, in če že to ne, pa imajo podo-barji, ki še zdaj zmiraj paganstvo proslavljajo jako nehvaležno delo, ker tako rekoč temo pri-bijajo, dokler se že ves svet luči svete vere veseli.

Vrt nekoliko visi. Na najvišem torišču imaš lep razgled po Dunaju. Ondi stoji tudi hram, v katerem so razobešene slike raznih mojstrov. Tukaj sem spoznal, da je tudi umet-nost bila odrešenja potrebna, in le tiste slike, iz katerih krščanski duh sije, so lepe. Drugače pa velja o slikarju beseda sv. pisma: „Moj duh ne bo ostal v človeku vekomaj, ker

je meso“. Rudečica me je oblila, ko sem moral videti, da niti prečiste Device, niti Božiča vselej sramožljivo ne slikajo. Tukaj mi je bilo prav živo pred očmi, zakaj da je Izveličar moral nago to trpeti, da nas je odrešil. Rad se pa spominjam posebno ene slike, ki je velik utis na me učinila. Žalostna Mati ima truplo božjega Sina v svojem krilu, in mu piplje trn iz čela, ki je zaostal, ko so mu vzeli krono raz glave. Na njenem obrazu je brati neizrečena notrajna bolelost, njeni prsti prijemljejo jako rahlo za trn, da ga odstranijo brez bolečin.

Še eno iz Dunaja vem. Enkrat stopim v gostilnico, da si ugasim žejo. „Kakošnja vina pa imate?“ Strežaj je v eni sapi naštel menda dvajsti raznih vin. „Tedadaj pa prinesite malo buteljo Majbergerja“. Strežaj se nakloni in odide po buteljo. Ko ga dolgo ni naprej, vstanem in gledam skrivoma, kaj se tam v tretji izbi godi. Precej sem vganil, da mojo buteljo še zdaj delajo. Dve natakariči ste hiteli natakati navadnega vina v buteljo, a strežaj je iskal med stariimi zadržki primernega za buteljo; toda tisti katerega je izvolil, je bil predebel, in niso ga mogli do dobrega zabiti. Zdaj je bilo treba tisti kos zadržki, ki je gledal iz butelje, odrezati. Kje je nož? Toda s topim nožem so zadržki bolj odtrli, kakor odrezali. Pri vsem tem delu se nobeden še nasmijal ni, kar mi je bil dokaz, da večkrat take butelje oddajajo. Slednjič prinese strežaj buteljo in jo briše, kakor bi jo iz tretje kleti prinesel, njo ponosno odpre ter postavi pred mene. Vino je bilo slabo in drago. Pa to je tudi kaj vredno, da sem izvedel, kako si Dunajčan vé pomagati. (Dalje prih.)

Smešnica 46. „Žlahni gospod“, toži Brdavs, „ta-le Klobavs mi je dal na cesti in skorej kar z lepa tolsto za uho“. — „Ali mu nisi“, vpraša sodnik, „je ti koj vrnil?“ „Ne“, odgovori mož, „tiste mu nisem vrnil, a dal sem mu drugo — prav žgečo“. „Tedadaj“, razsodi sodnik, „tedaj sta si pa bot in lahko gresta“.

Razne stvari.

(Drž. zbori.) Svitli cesar so sklicali vse dež. zборе na četrtek. dne 24. novembra ter bode tedaj tudi naš ta dan začel v Gradcu svoje delo.

(Visoki gost.) Njih ekscelencija mil. knezoškof so imeli véeraj mil. g. dr. Jos. Stadlerja, nadškof v Sarajevu v gostih. Mil. nadškof so se pa dnes odpeljali naprej v Ljubljano.

(Odlikovanje.) G. Fr. Stampf, vodja obč. hranilnice in dolgoletni ud mestnega zastopa v Mariboru, dobil je zlati križec s krono za zasluge.

(„Slov. pravnik.“) G. dr. A. Mosche, odvetnik v Ljubljani, izdaje z novim letom

„Slov. pravnik“. Glavni namen listu bode pospeševati pravilno uradovanje slovensko po vseh slovenskih pokrajinah. List izide vsak 1. den meseca na 2 polah in velja za celo leto 4 gld. za pol leta pa 2 gld. Naroča se pri upravnistvu „Slov. pravnik“ v Ljubljani, Frančiškanske ulice št. 16.

(Vabilo) na občni zbor Braslovške podružnice sv. Cirila, dne 23. novembra 1887, popoldne ob 4. uri v Letuši v gostilni na Bizjakovem. Dnevni red: 1. Volitev definitivnega odbora in načelnitva. 2. Poročilo blagajnika. 3. Upisanje novih društvenikov in uplačevanje društvenine. V obilno udeležbo vabi

Začasni odbor.

(Na znanje.) V Ormoškem okraju vrše se prihodnjo nedeljo volitve v krajne šolske svete. Vse narodne može, katerim je za blagor slov. ljudstva, opomenimo na to ter jih prosimo, da se vdeležé teh volitev. Nikjer se ne sme izgoditi, da pridejo fige-moží v tak svét. Škode, ki jo storé taki, ne moremo v naprej preračunati.

(Smrtna kosa.) G. Fr. Levstik, učen jezikoslovec in odličén slov. pisatelj, je véeraj dne 16. novembra v Ljubljani umrl.

(Ljudska šola.) Skušinje gg. podučiteljev za učiteljsko sposobnost na splošnih ljudskih šolah se je v Mariboru prve dni t. m. vdeležilo 19 učiteljev in 5 učiteljic. Izmed teh so jo 3 gospodje naredili prav dobro, 15 drugih pa dobro.

(Za dijaško kuhinjo) darovali so: mil. g. stolni dekan 10 fl., neimenovana gospa Mariborška 1 fl., g. dr. Lovro Čuček 5 fl. Bog plati!

(Omniabus.) Naše mesto ima svoj „omniabus“, to je velik voz, ki bode prevažal ljudi od drevoreda v kor. predmestju skozi veliki trg na kolodvor južne železnice. Cena vožnje je 20 kr. za osebo.

(Železnica Celje-Šoštanj-Velenje.) Okrajni zastop Šoštanjski sklenil je gg. pl. Lapp in Klemensiewicz za novo železnico Celje-Šoštanj-Velenje dovoliti 10.000 gld.

(Cesta.) Okr. zastop Šoštanjski je bil sklenil cesto, ki pelje iz Šoštanja proti Črni na Koroškem, prepustiti občinam v skrb in sicer naprej od posestnika Rumlja. Politična gospodstva pa tega sklepa ni potrdila ter še mora okr. zastop tedaj nadalje vzdržati to cesto.

(Bedarija.) Dr. Artur Maly, mestni zdravnik v Mariboru, hoče biti zdravnik ne samo za ljudi, ampak tudi za nemščino. Leta mu ima preveč tujih besed ter jih jim hoče mož izrezati, pa kako? Za nemški „nase“ n. pr. pravi, naj velja „löschhorn“, torej po naše to, kar je za naš „nos“ — „gasirog“. Ako mož zdravi s tako srečo ljudi, kakor nemščino, potem lahko vemo, da mu preostaja še časa za „zdravljenje nemščine“.